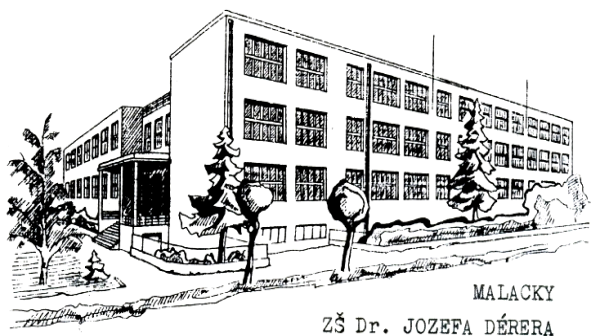

Dérerka

...čítanie pod školskou lavicou

č. 4 máj 2016 – jún 2016

POZOR, POZOR !!!

Raiffeisen banka podporuje vzdelávanie financovaním projektov zameraných na obnovu a zveľadenie priestorov škôl, na zlepšenie vyučovacieho procesu.

V poslednej dobe sa veľký dôraz kladie na rozvoj čitateľskej gramotnosti. Naša škola sa dlhodobo zameriava na túto časť výchovno-vzdelávacieho procesu. Avšak na to, aby sme sa mohli tomuto problému venovať naplno, potrebujeme správne pomôcky a prostredie. V súčasnosti nemáme vhodné priestory na vytvorenie školskej knižnice. Preto sme sa

rozhodli prostredníctvom projektu **Dérerka - dobré miesto na čítanie** získať časť finančných prostriedkov na jej realizáciu. Ako naše úsilie môžete podporiť? **Ísť hlasovať!!**

Hlasovať môže každá osoba vo veku od 18 rokov s trvalým pobytom na Slovensku, ktorá vypíše hlasovací hárok v pobočke banky na Sasinkovej ulici v Malackách. Každá osoba môže počas výzvy hlasovať iba raz. **Hlasovanie trvá do 30. 06. 2016.** Názov vybraného projektu vyhlásia nasledujúci pracovný deň po skončení hlasovania. V prípade rovnakého počtu hlasov vyžrebujú 1 projekt. Ďakujeme za Vašu podporu!

Milí čitatelia časopisu Dérerka !

Ani sme sa nenazdali a už je tu záver školského roka. Už len pár dní vezmeme tašku na plecacia a s učebnicami vykročíme do školy. Onedlho sa rozlúčime so školskými lavicami, učebnicami a v neposlednom rade so spolužiakmi. Ale nie nadhlo! Čakajú nás dva mesiace prázdnin, dva mesiace plné slnka, pohody, oddychu, smiechu a dobrej nálady.

Skôr však ako posledný raz zatvoríme dvere triedy a s vysvedčením v ruke odídeme domov, dovoľte nám zhodnotiť tento školský rok.

Prevedieme vás úspechmi našich spolužiakov a priblížime vám dôležité a zaujímavé momenty, ktoré sa odohrali v poslednom období na našej škole. A že ich nebolo málo!

Pretože na ZŠ Dr. J. Déreera sa stále niečo deje!

Váš redakčný tím

Počas školského roka sa naši spolužiaci zapojili do rôznych súťaží a olympiád. Nechýbala matematika, slovenský jazyk, biológia, dejepis, geografia, anglický alebo nemecký jazyk. Mnohí získali najvyššie ocenenia, ale všetci môžu byť na seba hrdí. Veď nie je dôležité vyhrať, ale zúčastniť sa ☺

Prinášame vám prehľad súťaží a mien žiakov, ktorí sa na nich zúčastnili.

Priezvisko a meno	trieda	súťaž	umiestnenie
Andreutti Andrea	6. A	Európa v škole	OK - cena
Antičová Ema	7. A	Šaliansky Maťko	KK 2. m
Balázová Dominika	7. B	Európa v škole	celosl.
Bartošek Martin	7. C	Pytagoriáda	OK - 3. m
Beklemdžiev Boris	7. B	Európa v škole	celosl.
Beleš František	9. A	Európa v škole	celosl.
Bičanová Zuzana	3. B	Zúbkove pramene	OK - 2. m
Bičanová Zuzana	3. B	Pytagoriáda	OK - 5. m
Bilkovičová Sára	5. A	Európa v škole	OK - cena
Blusk Šimon	6. C	Príroda je život...	cena
Časová Vanessa	7. B	Európa v škole	celosl.
Dienes Richard	6. B	MO	OK - 3. m
Dingová Ivana	9. B	Európa v škole	OK - cena
Gašpar Dominik	9. C	Európa v škole	OK - cena
Gelienová Sofia	9. A	Biblická olympiáda	OK - 2. m
Haba Martin	9. A	Filatelistická olymp.	celosl. - 1. a 2. m
Havlík Juraj	5. A	MO	OK - 1. m
Havlík Juraj	5. A	GeO - kat. G	OK - 5. m
Havlíková Silvia	9. A	MO	
Havlíková Silvia	9. A	Zúbkove pramene	ObK
Havlíková Silvia	9. A	ChO	OK - 3. m
Herdová Tamara	9. C	BIO kat. C	OK 1. m, KK 1. m
Herdová Tamara	9. C	MO	
Hlavenková Veronika	6. A	MO	OK - 3. m
Hooz Peter	8. C	MO	OK - 2. m
Hrnek Adam	7. B	MO	OK - 2. m
Hrušč Michal	9. C	Európa v škole	OK - cena
Hurbanová Isabella	7. A	Slávik Slovenska	OK 3. m
Chmela Peter	7. B	O v AJ	OK - 3. m
Jursová Jasmína	9. A	ChO	OK - 4. m
Jursová Jasmína	9. A	Biblická olympiáda	OK - 2. m
Kanichová Viktória	9. C	Európa v škole	celosl.
KimličkováDominika	8. A	Európa v škole	OK - cena
Kiripolský Robert	6. A	MO	OK - 3. m
Kočišová Diana	6. B	Zúbkove pramene	OK - 3. m
Kopková Martina	9. A	Biblická olympiáda	OK - 2. m

Kostková Ema	9. A	MO	
Kostková Ema	9. A	O v SJL	OK - 1. m
Koutná Miroslava	9. C	Európa v škole	OK - CU
Krejčová Sofia	5. C	GeO - kat. G	OK - 1. m
Kupecká Klára	3. B	Európa v škole	OK - cena
Lapuník Jakub	7. B	MO	OK - 2. m
Lapuník Jakub	7. B	Európa v škole	celosl.
Lisá Barbora	7. B	Filatelistická olymp.	celosl. - 2. m
Machyniak Martin	5. B	Filatelistická olymp.	celosl.
Masarovič Dalibor	9. B	O v NJ	OK - 2. m
Motal Milan	8. A	MO	OK - 2. m
Olejníková Michaela	9. B	FO	OK 1. m
Olejníková Michaela	9. B	MO	
Olejníková Michaela	9. B	Európa v škole	OK - cena
Olejníková Michaela	9. B	GeO - kat. E	OK - 1. m
Olejníková Michaela	9. B	Dejepisná olympiáda	OK - 4. m
Osuský Juraj	5. C	MO	OK - 2. m
Osuský Juraj	5. C	GeO - kat. G	OK - 2. m
Pančíková Nina	7. B	Európa v škole	celosl.
Prsteková Eliana	5. C	Slávik Slovenska	ČU
Pullmanová Klára	7. B	Európa v škole	celosl.
Rizváni Arsim	7. B	Európa v škole	celosl.
Sedláková Sabína	4. B	Šaliansky Maťko	OK - 3. m
Sedláková Simona	3. A	Šaliansky Maťko	KK 3. m
Sirotová Karolína	6. B	Zúbkove pramene	postup do OK
Slezáková Henrieta	7. B	Európa v škole	celosl.
Slobodová Hanka	9. C	BIO kat. C	OK - 2. m
Slobodová Hanka	9. C	Zúbkove pramene	ObK
Slobodová Hanka	9. C	Dejepisná olympiáda	OK - 2. m
Švarc Samuel	8. A	FO	OK 2. m
Švarc Samuel	8. A	MO	OK - 1. m
Tóthová Sofia Ruth	4. A	Zúbkove pramene	OK - 2. m
Vallová Laura	7. B	Filatelistická olymp.	celosl. - 2. m
Vallová Laura	7. B	Európa v škole	celosl.
Vlková Nina	7. B	MO	OK - 1. m
Vlková Nina	7. B	Európa v škole	celosl.
Vozárová Adriána	6. C	BiO - kat. D	OK - 2. m
Vu Nhu Ivan	9. B	Európa v škole	celosl.
Vu Nhu Ivan	9. B	O v AJ	OK - 5. m
Závodný Dárius	7. B	Európa v škole	celosl.

Koniec školského roka je spojený s organizáciou školských výletov. Každá trieda si vybrala to, čo ju zaujíma, pozreli si zaujímavé miesta, zažili krásne zážitky. Niektoré výlety vám priblížime podrobnejšie.

VI. C PODOLIE A ČAČTICE

Na výletoch našej triedy sa každoročne snažíme spojiť príjemné s užitočným. Niečo nové sa dozvieme a zároveň pobudneme v prírode. Tento rok sme sa vybrali do Podolia, kde sa nachádza Park

miniatúr. Park obsahuje 56 modelov hradov a zámkov, ktoré boli a niektoré aj sú na území Slovenska. Tvorcovia týchto miniatúr chcú verejnosti priblížiť, ako vyzerali známe slovenské hrady v časech svojej najväčšej slávy. V súčasnosti je zbierka doplnená o rodné domy známych slovenských osobností, napr. Ľudovíta Štúra, Martina Kukučina či Jozefa Krónera.

S výkladom pána, ktorý sa podieľa na stavbe jednotlivých modelov, to bolo veľmi zaujímavé. Dozvedeli sme sa nielen o histórii jednotlivých hradov, ale aj o ich vzniku ako miniatúr. Zaujalo nás napríklad, že jeden meter reálneho hradu sú dva centimetre miniatúry, že na jeden rok si stavitelia predsavzali

vytvoriť 6 nových modelov. Čo nás prekvapilo, bolo to, že v Parku miniatúr nie je miniatúra Spišského hradu. Po prehliadke parku sme mali čas na zábavu. Hrali sme ľudskú dámu na veľkej šachovnici, hádzali loptu, loptičky do rôznych sieťok, behali sme, skákali, vyšantili sa do sýtosti.

Odtiaľ sme sa presunuli do dediny Čachtice, nad ktorou sa vypína zrúcanina známeho a rovnomenného hradu. Skôr než sme k nemu prišli, čakala nás dvojkilometrová túra hore k

zrúcanine. Všetci sme to zvládli, niektorí s väčšími, iní s menšími problémami. Ale naše „trápenie“ stálo zato. Hore na hrade nás čakal milý sprievodca, ktorý obohacoval svoj výklad otázkami. Za každú správne zodpovedanú otázku sme dostali cukrík. Takže kto si chcel pochutiť, musel počúvať a rýchlo reagovať. Dozvedeli sme sa veľa zaujímavostí, hrôzostrašných historiek, ale aj humorných informácií.

hradoch bol smrad a zima.

Z tých humorných sa nám najviac páčila tá, keď sme sa dozvedeli, že na hrade neboli toalety a keď chceli páni vykonať potrebu, robili to von malým okienkom, ktoré sa volalo „vysernica“. Z času na čas tam poslali jedného zo sluhov, aby upratal a on lopatou vyhadzoval odpad k najbližšej dedine Višňové. Z toho dôvodu na takýchto stredovekých

Hrad je nešťastne spojený s menom Alžbety Bábthoryovej, známej ako krvavá grófka. Dodnes sa s jej menom spájajú mýty, ale aj fakty o tom, ako týrala, mučila mladé dievčatá vo veku 13 – 19 rokov. Staršie

nie, lebo v tom čase kvôli zlej hygiene už 20-ročné dievčatá nemuseli mať všetky zuby a neboli pekné. Hovorí sa o nej, že sa kúpala v krvi mladých dievčat, pretože chcela byť dlhšie mladá. Dozvedeli sme sa, že je to len mýtus, pretože v krvi sa kúpať nedá, lebo krv sa rýchlo zráža. Ona tie nevinné dievčatá rôznymi beštiálnymi praktikami mučila a vraždila. Keďže v tom čase rodina Bábthoryovcov vlastnila rozsiahle majetky, tak aby ich nestratili, ženili a vydávali sa medzi sebou. Preto potomkovia tohto rodu mohli mať rôzne fyzické alebo psychické postihnutia. Taká bola aj Alžbeta. Dlhو ju nemohli usvedčiť z vrážd, kde sa pohybovala, tam po nej ostávali zohavené telá dievčat. Až raz ju prichytili priamo pri čine, ale keďže bola zo šľachtického rodu, dostala len domáce väzenie. Nesmela sa pohnúť z hradu Čachtice, mohla sa pohybovať v priestoroch hradu, dokonca sa mohla aj kúpať. Nakoniec tu aj zomrela prirodzenou smrťou v roku 1614.

Z hradu sme sa presunuli späť do dediny, kde sme si prezreli čachtické podzemie, ktoré sa rozprestiera ako pavučina popod celými Čachticami. Pôvodne ich obyvatelia Čachtíc používali ako vínne pivnice, ale neskôr im slúžili na ochranu pred Turkami.

Výlet VII. A a VII. C

Nedávno sme sa vrátili z výletu, kde sme boli zo školy s celou triedou. Všetko sa začalo tým, že sme sa stretli o 7:45 pred školou. Neskôr nás už pripravený autobus odviezol do Nového Tekova, kde sme mali stráviť noc. Okrem krásneho prostredia bol veľmi pekný aj hotel Ranč u Bobiho, v ktorom sme boli ubytovaní. Došli sme krátko

poobede, kedy každý odišiel do svojej izby, aby mal

čas sa porozhliadnuť a vybaľiť si svoje veci. Keď bol každý vybalený, čakalo nás voľnejšie popoludnie,

kedy sme mohli na športovom ihrisku, ktoré bolo za hotelom, si zahrať rôzne hry ako napríklad golf, kolky alebo plážový volejbal. Neďaleko ihriska sme mohli

pozorovať a hrať sa s rôznymi zvieratami. Neskoršie mal každý možnosť zajazdiť si v koči. Cesta kočom viedla okolo areálu cez pole a krásnu prírodu. Po zvyšok večera si mohol každý žiak vyskúšať bowling priamo v hoteli. Prvý deň ukončila veľmi chutná večera.

Raňajky tvoril bufet, kde si mohol každý vybrať jedlo podľa svojej chuti. Doobeda sme mali voľnejší program, kde sme mohli hrať hry alebo oddychovať. Poobede, keď sme boli pobalení, nás autobus odviezol na Nitriansky hrad. Súčasťou návštevy hradu bol aj výstup na najvyššiu vežu, odkiaľ sme pozorovali prekrásny výhľad na Nitru. Keď sme si pozorne poprezerali celý hrad aj jeho okolie, čakala nás prechádzka k nákupnému centru v Nitre, kde sme strávili zvyšok času. Ešte naposledy sme nasadli do autobusu, ktorý nás vysmiatych odviezol pred našu školu.

ZOO a zámek Lešná

VI. A a V. A

Vo štvrtok ráno sme sa celá trieda s pani učiteľkou Vačkovou a pani učiteľkou Blažíčkovou vybrali na výlet autobusom do zoologickej záhrady a zámku Lešná. Nachádzajú sa vo východnej časti Moravy, štyri kilometre od Zlína v Českej republike. Veľmi sme sa tešili. Cestovali sme dlho, ale pohľad na zámok stál za

to. Nevedela som z neho spustiť oči. Zámok je luxusne zariadený, jeho interiéry patria k najkrajším v Českej republike a v jeho pivnici je niečo netradičné... Terárium, v ktorom žijú krokodíly a hady! Pani učiteľka nám dala rozchod do druhej popoludní.

Vychádzajúc zo zámku preštudovali sme mapu a podľa nej zistili, že ZOO je rozčlenená na kontinenty. Spolu s kamarátkami sme vošli do africkej časti, kde sme obdivovali

žirafy, zebry, slony a ďalšie zvieratá. Mohli sme hladkať, dokonca aj

kŕmiť raje. Prešli sme Áziu, tu boli antilopy, tigre, tapíry, obdivovali sme Austráliu s klokanmi a kakadu, Ameriku s krásnymi papagájmi, korytnačkami a aligátormi...a zrazu sme nevedeli, kde sme! Blížil sa čas návratu k pani učiteľkám a my sme sa nemohli ani spýtať na cestu, pretože

tu síce bolo okrem

zahraničných aj veľa slovenských a českých turistov, ale nikto nám nevedel poradiť, ako sa dostať k východu! Akoby bolo toto miesto začarované a všetci zabúdili...

Našťastie sme uvideli vláčik, na ktorý sme rýchlo nastúpili a ten nás dovezol až k hlavnej bráne. To, že sme sa našli, sme oslávili párkom v rožku, zmrzlinou a čokoládou. Som rada, že sme boli na výlete práve v tejto ZOO. Urobila som množstvo krásnych fotografií, mám veľa spomienok.

Ak pôjdete niekedy okolo, navštívte ju, určite nebudete ľutovať.

Andrea Andreutti, VI. A

VIDA ! science centrum

Na konci tohoto školského roka sa viaceré triedy rozhodli navštíviť Vida! centrum v Brne. Návštevníci tam môžu odpáliť vodíkovú raketu, moderovať počasie, zmraziť vlastný tieň, zažiť zemetrasenie či rozpútať tornádo. VIDA! je zvolanie, keď objavíme niečo prekvapujúce. Samozrejme, je to zvolanie v češtine. V slovenčine by to bolo AHA! To som nevedel

Na ploche takmer 5000 m² na vás čaká viac ako 170 interaktívnych exponátov. Stála expozícia je rozdelená na štyri tematické celky – Planéta, Civilizácia, Človek a Mikrosvet.

Prinášame vám pár postrehov našich spolužiakov:

Zuzka: „Najviac sa mi páčila miestnosť, kde sme mohli na lístok napísať svoje trápenie alebo niečo, čoho sa bojíme a dať ho do Pandorinej skrinky. Podobná bola aj miestnosť, kde sa na lístky písali želania a pripínali na špagát.“

Anetka: „Páčilo sa mi tornádo.“

Karolínka: „Mňa najviac zaujali svietiace kocky, ktoré ukázali nejaký tvar a my sme museli po nich prejsť v presnom poradí.“

Juraj: „Miestnosť s gravitáciou, tá bola najzaujímavejšia.“

Evka: „Mne sa najviac páčili obrázky z kvapiek dažďa.“

Spolužiaci spomínali ešte aj dlhú šmykačku z druhého poschodia, mikrofón, ktorý menil hlas, plošinu, ktorá simulovala zemetrasenie, fotosyntézu, kútik na kreslenie...

Mnoho vecí bolo zaujímavých, je ich tak veľa, že sa nedajú všetky spomenúť, ale môžete si ich ísť vyskúšať do VIDA! centra v Brne sami.

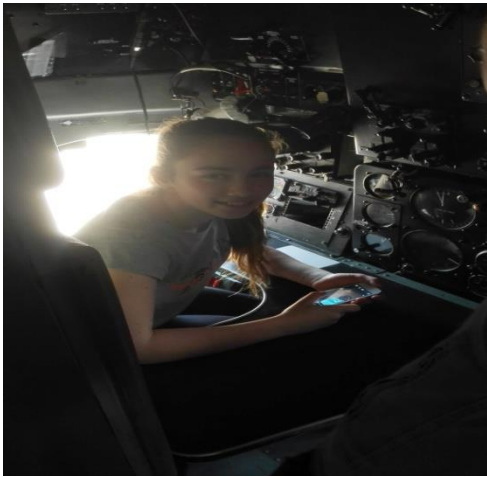
VI.C na vojenskom letisku v Kuchyni

9. júna 2016 sme sa vybrali na exkurziu na vojenské letisko v Kuchyni. Ráno sme sa stretli na autobusovej stanici. Keďže spoj do obce Kuchyňa ide len jeden, a to ráno o pol siedmej, museli sme cestu, ktorá by inak trvala 17 minút, absolvovať s prestupom v Rohožníku. Cesta nám preto trvala hodinu a pol. Po príchode do Kuchyne nás čakala ešte asi dvojkilometrová túra na letisko. Pri bráne nás privítali vojaci, dali nám inštrukcie, ako sa máme správať a dovedli nás k prvému stanovištiu. Tam mali pripravené ukážky zbraní, oblekov, vojenského vozidla. Všetko sme si mohli vyskúšať. Chalani sa obliekli do nepriestrelných viest, vyliezli sme na vojenskú „tatrovku“, dokonca sme hádzali granátom. Chvalabohu, že nebol funkčný. Ale keď ho bral vojak zo stola, kde boli vystavené zbrane, nebolo nám všetko jedno☺

Potom nás odvedli k lietadlu L410 Turbolet. Technik lietadla nám o ňom porozprával, mohli sme vojsť dnu a popozerať sa. Mali sme šťastie a videli sme odlietavať a prilietavať lietadlá. Dokonca sme ako prví videli letovú ukážku, ktorú piloti nacvičovali na deň otvorených dverí. Neuniklo nám ani vysádzanie parašutistov. Nakoniec nás zaviedli do lietadla AN 26, ktoré sa už nepoužíva. V kabíne bolo veľmi veľa rôznych tlačidiel a budíkov. Aj tu sme mali výklad, mohli sme sa pýtať, prezerať si všetko.

Späť sme šli znova peši až do Kuchyne. Bolo to náročné, lebo slnko pripekalo a dedina sa akoby od nás vzdáľovala.
Unavení a vyčerpaní sme došli do Malaciek, ale znova plní nových zážitkov a poznatkov.

Divadlo Jána Palárika v Trnave

Na konci školského roka sme sa dvakrát vybrali do Divadla Jána Palárika v Trnave. Videli sme dve zaujímavé predstavenia „Malý princ“ a „Ostrov pokladov“. Niektorým spolužiakom sa to tak páčilo, že šli prvý aj druhýkrát.

Divadelné predstavenie Malý princ v Divadle Jána Palárika

V piatok ráno sme sa celá trieda s pani učiteľkou Bogdanovou a pani učiteľkou Štovkovou vybrali na výlet autobusom. Tešili sme sa na divadelné predstavenie Malý princ. Knihu napísal Antoine Marie Roger de Saint-Exupéry a hrali ho v Divadle Jána Palárika v Trnave. Keď som túto knihu čítala s maminkou, bol to pre mňa zvláštny zážitok. Bola som smutná, zároveň som chcela čítať

dalej. Príbeh je plný poetiky, symboliky, alegórie a básnických obrazov. Pilot, ktorý stroskotal v púšti, sa stretol s malým chlapcom z ďalekých svetov. Akoby Exupéry písal o sebe, jeho maminka, ktorú veľmi ľúbil, ho volala „Kráľ Slniečko“ pre jeho modré oči a blondé vlasy. Najdramatickejšia chvíľa pre mňa bola, keď chcel Malého princa zožrať had. A bola som veľmi smutná, keď sa Malý princ lúčil so svojou priateľkou líškou, ku ktorej si vytvoril silné citové puto. Malého princa hrala bábka, ostatné postavy hrali živí herci. Vôbec som sa nenudila, herci to zahráli veľmi dobre. Divadelné predstavenie sa mi veľmi páčilo, bolo nádherné, nežné a dojímavé. Som rada, že som tam bola.

Andrea Andreutti, VI.A

Na záver vám prinášame pár prác spolužiakov, ktoré boli ocenené v literárnych a iných súťažiach.

Michaela Olejníková

Existuje medzi nami?

Neuznávanie, obmedzovanie,
podceňovanie a diskriminácia.
Mnohí mávnu rukou a vravia:
„Ale vraj to sa dávno nekoná.“
No to „ne“ je len „prekoná“,
predpona.

Deje sa to, no troška tichšie,
než možno v iných krajinách,
kto viac pozorný je,
tak na to prišiel,
že aj v detských rovinách.

Ved' každý, kto je dneska iný
či v dačom ozaj vyniká,
tak hneď sa naňho ukazuje
a hľadajú v ňom vinníka.

Keď dá si niekto dlhú sukňu
než ako všetci legíny,
tak už si o ňom šepká trieda,
že kvôli sukni nie je bez viny.

Áno, poznám tento pocit,
aj keď som ticho.
Ale sem-tam chcem zakričať:
„Ticho, všetci!
Starajte sa už o svoje veci.“

Jeden deň mám vraj trápnu blúzku,
inokedy zasa sukňu úzku,
tá ďalšia je vraj široká,
pri vysvedčení jak z baroka.
„Pozrite jak vyzerá,“
smejú sa hneď vo dverách.

A práve preto, že som iná,
každý spolužiak ma bez pozdravu míňa.
Už dávno som nad tým mávla rukou,
ved' sú ako ovce a to, čo vlk im vnukol,
békajú stále každý deň,
včera, dnes aj o týždeň.

Vraj trápna som,
že nehrám hry na mobile,
no oni takto trávia všetky voľné chvíle.
A kto pri facebooku netrčí,

nie je kamarát.
To podľa tohto sa dnes meria,
koho kto má rád.

A keď práve kráčam chodbou,
to vaše ohováranie chcem s hudbou.
Tie grimasy, smiech a slová,
to nie je žiadna pieseň nová.

Ved' kedy ste ma pochválili?
Kedy boli ku mne milí?
A vtedy, keď sa pilne učím,
a na dobré známky sa treba učiť,
za to vám ručím,
počujem len pokriky:
„Nemachruj!
Nerob sa, že si najmúdrejšia!“

A odkedy spolužiaci tých čo sa snažia, za učenie hrešia?
Tá závisť vaša nemá mieru
a dovádza ma to už k hnevu.
Ved' aj ty si obleč, čo sa ti páči!
Nemáš odvahu?
Tak ľahšie sa ti na mňa mračiť?!
Jak málo stačí v dnešnom svete,
len obliecť sa slušne.
Čo poviete?

Ved' ten, kto len stále ohovára
a hlúpe reči len tak zo zábavy tára,
v živote sa len nudí
a svoju unudenú dušu budí.
Inak by mu zaspala,
ale len sám zo seba robí gašpara.

Michaela Olejníková

Dokážme to spolu!

Príroda, to sme vlastne my sami.
Je to vietor, pôda, tá stará pani,
tá matka Zem, čo si nás chráni.

Skúsme si ju viacej vážiť,
že si môžeme na nej žiť.
Že môžeme čerpať zásoby
a skákať do vody.

Ved' ukážte mi planétu,
čo má tak pestrú paletu!
Cez vodu, stromy, minerály,
vážiť by sme si to mali.

Čistý vzduch a dobrú klímu,
za znečistenie nech berú tí,
čo sú vinní vinu.

Nech každý človek tak ako platí dane,
musí sadiť stromy a dbať o ne.
Nech ovocné stromu rastú zákonom
a bylinky pod sebou nech má každý strom.

Aj ovocné chutné kríky je treba na strechy fabriky.
A na všetky rovné strechy nasypeme zeme mechy.
Nasadíme na ne všetko, aby mamy, dcéry, dedko,
ale aj babka so susedkou a otec čo ide z práce,
zeleninku rovno cestou do košíka sprace.

A kvety budú ozaj všade, a v zelovococh už nik v rade,
zo sveta sa stane raj. Tak sa na tom podieľaj!
Aká by to bola krása, keby každý kút
čo prachu podobá sa, zabral jeden strom aj s jedlom.
Všetkým by sa dobre viedlo.

A všade opojné by boli vône,
len sa trochu starať o ne.
Veď rastliny čistia svet,
časom spracú každú smeť.

Tak to takto ľudia skúste,
lebo stávajú sa už z miest púšte.
Aj malé mestá to už opakujú
a svoj osud si tak kujú.

Skúsme tvoriť zdravý svet,
nie o mesiac, ale teraz hneď.
Prilákame tak aj včely,
lebo bez včiel padne svet celý.

Lebo včielky aj keď celkom malé,
no príroda práve spolieha sa na ne.
Ak neprežijú včelie úle,
tak celý svet pôjde dole.

To čo včielka neopelí
a možno je to výrok smelý,
nemá ako narásť v plody,
tie čo bežne kupujete,
možno nie a možno to už dávno viete.

Ak miesto rastlín nájdú včielky
len betónové sídliská,
tak verte či nie,
na zlé časy sa po odchode včiel
pre celé ľudstvo zablýska.

Prečo kosia všade trávu?
Veď rástli by v nej poľné kvety
a radar čo včielky v sebe majú,
navigoval by k nim ich lety.

Záchrana sýkoriek

Bolo to začiatkom jari, keď sa moji rodičia rozhodli pokladať pred domom zámkovú dlažbu. Práve na mieste, kde to chceli urobiť, rástol veľmi starý a prehnitý strom. Bol to orech a stál tam už od nepamäti. Ak by vedel rozprávať, pospomínal by rôzne príbehy, aj z našej minulosti. Časť stromu už bola zvonku suchá a nepekná. Orechy už nezarodil a keď, tak boli malinké a vo vnútri čierne. Tatko ho chcel zrúbať, aby sme mohli pokračovať v skrášľovaní okolia domu. Všetko bolo pripravené, nám rodičia vysvetlili, že orech je starý a chorý, preto musí preč.

No jedného dňa, keď sme sa vracali zo školy, moja sestra, ktorá chce byť odjakživa zverolekárkou, zrazu začula niečo nezvyčajné. Vychádzalo to z orecha. Obišla ho dookola a našla v ňom dieru ako pre sovu. Nakukla dovnútra a v tom na ňu začalo písať mnoho malých hlavičiek. Keď ich zrátala, bolo ich trinásť. Rýchlo bežala za rodičmi a povedala im o náleze malých sýkoriek.

Otec chcel strom aj tak vyrúbať, no my sme mu to nedovolili, pretože príroda má prednosť pred stavbou zámkovej dlažby. Zasadla rodinná rada, kde sme sa rozhodli chrániť rodinku malých sýkoriek a dohodli sme sa, že strom vypílime, až keď mladé vyletia z hniezda.

Vždy, keď sme poobede prišli zo školy, nezabudli sme pozdraviť naše sýkorence. Neskôr sme cez okno pozerali na starý orech a premýšľali nad sýkorkami, ako sa im darí. Pozorovali sme, čo sa deje okolo stromu, lebo sa tam občas potuloval kocúr. Počítali sme, koľkokrát vletí sýkorka do hniezda, aby priniesla maličkým potravu. Strachovali sme sa, keď pršalo a fúkal silnejší vietor, aby sýkorky nezahynuli, alebo aby sa im niečo nestalo.

Až sme sa konečne dočkali! To bolo divadlo pre celú našu rodinu! Stáli sme vo vnútri domu pri okne, aby sme vtáčatá nevyplašili. S úžasom sme sledovali toto nádherné predstavenie.

Mama sýkorka si sadla na strechu našej garáže, odkiaľ pískala na svoje mladé. Tie vykukovali z dutiny, ale veľmi sa im nechcelo opustiť teplé hniezdo, kde sa cítili v bezpečí. Pišťali, trepotali krídelkami. Až naveľa, naveľa sa jedna malá sýkorka osmelila a vyletela. Dost' krivoľako, ale predsa sa jej podarilo sadnúť si vedľa mamy sýkorky. Potom sa zrazu vychytila a odletela niekam ďalej. Aj som sa zľakol, že zabľúdi, alebo spadne na cestu, ale o chvíľu už zasa sedela na garáži a veselo štebotala. Postupne sa osmelili aj ostatné a všetky vyleteli z hniezda „do sveta“.

Sýkorka si svoju úlohu splnila na jednotku. A starý orech im ešte naposledy poskytol svoju službu, bol pre ne útočiskom.

Potom sme ho dali vypíliť. Zistili sme, že bol vo vnútri už celý zhnitý. Svoje poslanie však splnil. A nakoniec si ešte moja sestra z jeho konárikov urobila v teráriu preliezačku pre chameleóna, aby sme mali aspoň takúto spomienku na nášho dlhoročného spoločníka, ktorý nás chránil v teplých letných dňoch pred horúcimi slnečnými lúčmi, obdarovával nás svojimi plodmi a v zime ticho odpočíval.

